

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. V. B.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Kiršnerem, advokátem, se sídlem V Holešovičkách 1579/24, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2012, č. j. OAM-278/LE-BE02-ZA04-2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2013, č. j. 49 Az 11/2013 - 57,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Pavlu Kiršnerovi, advokátovi, se sídlem V Holešovičkách 1579/24, Praha 8, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Včasnou kasační stížností ze dne 30. 12. 2013 napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „napadený rozsudek“ a „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2012, č. j. OAM-278/LE-BE02-ZA04-2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Citovaným rozhodnutím zamítl žalovaný žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a netrpí žádnými skutkovými ani právními vadami. Krajský soud souhlasil se žalovaným v tom, že stěžovatel chtěl v České republice zůstat pouze z ekonomických důvodů a v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl ve své zemi původu pronásledován nebo že by mu po návratu do vlasti hrozilo pronásledování. Krajský soud konstatoval, že žalovaný řádně zjistil a posoudil stěžovatelovu osobní, sociální a ekonomickou situaci, dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnil svůj závěr ohledně neudělení humanitárního azylu a nedopustil se ani stěžovatelem namítaného porušení zákona o azylu a správního řádu.

[3] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdil, že jeho kasační stížnost je přijatelná podle § 104a s. ř. s., neboť v napadeném rozsudku došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. K jednotlivým důvodům kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že krajský soud nevzal v úvahu, že správní orgán měl postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný měl dle názoru stěžovatele vycházet i z objektivně zjištěných či zjištěných skutečností (např. z usnesení Evropského parlamentu ze dne 26. 11. 2009 vyzývajícího vietnamskou vládu k ukončení všech forem represe vůči lidem, jež uplatňují svá základní lidská práva) a nikoli jen z toho, co mu bylo sděleno konkrétním žadatelem o poskytnutí mezinárodní ochrany. Krajský soud se dle názoru stěžovatele nezabýval jeho námitkou, že žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí pouze obecnými proklamacemi bez vztahu ke konkrétnímu případu. Stěžovatel namítl i to, že žalovaný jej v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyrozuměl o ukončení dokazování a o možnosti vyjádření se k podkladům napadeného rozhodnutí. Závěrem stěžovatel navrhl přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný byl toho názoru, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vážne na žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel pak neuvedl naprosto žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní, v průběhu řízení pouze tvrdil, že v zemi původu nikdy žádné potíže neměl, nebyl nijak politicky aktivní, odcestoval z Vietnamu proto, že v České republice chtěl pracovat a vydělat si peníze. Pokud stěžovatel sám netvrdil, že by mohl být v zemi původu pronásledován, ani žádným způsobem nepoukazoval na to, že by se obával, že budou porušována jeho lidská práva, zcela jistě nepříslušelo žalovanému takové důvody domýšlet. Stejně tak stěžovatelem zmíněná zpráva Evropského parlamentu se dotýkala především politicky aktivních skupin, disentu či menšin, což není případ stěžovatele. Žalovaný uvedl, že za situace, kdy stěžovatel stvrdil správnost žádosti o mezinárodní ochranu i protokolu o pohovoru, by bylo přílišným formalismem jej seznamovat s podklady rozhodnutí, neboť s obsahem těchto písemností byl vzhledem k jejich charakteru bezesporu seznámen. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Po konstataci přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož mimo jiné plyne, že „[p]řesabem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesab vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Ohledně důvodů přijatelnosti obsahuje stěžovatelova kasační stížnost pouze tvrzení, že svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele, když se jedná o rozpoznatelný dopad řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, neboť v napadeném rozsudku došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Všechny stížnostní námitky svou podstatou směřují vůči procesním pochybením žalovaného (a potažmo krajského soudu), stěžovatel však zároveň nijak nespécifikuje, v jaký konkrétní dopad do jeho hmotněprávního postavení by tato procesní pochybení měla ústít. Vzhledem k nekonkrétnosti těchto námitek se Nejvyšší správní soud mohl otázkou přijatelnosti kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií. Pokud jde o obecnou námitku stěžovatele, že žalovaný v řízení nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci limitována tvrzeními žadatele o azyl (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47). Správní orgán nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné. Pokud stěžovatel uvedl pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuváděné (viz rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42). K námitce stěžovatele, že se žalovaný řádně nvyřadil se všemi důvody pro udělení mezinárodní ochrany, zdejší soud uvádí, že žalovaný postupoval zcela v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, a i v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se řádně zabýval všemi potenciálními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Nic nelze vytknout ani postupu krajského soudu, jenž při vypořádání souvisejících žalobních bodů dospěl ke shodným závěrům jako zdejší soud a tyto závěry dostatečným způsobem odůvodnil.

[9] Podstatou poslední kasační námitky je stěžovatelův názor, že jej žalovaný v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nevyrozuměl o ukončení dokazování a o možnosti vyjádřit se k předloženým důkazům a zatížil tak řízení vadou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za nutné poukázat na § 102 s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Zásadně tedy nelze koncipovat kasační námitky tak, jak v tomto případě činí stěžovatel, tedy stejně jako v žalobě ke krajskému soudu napadat procesní vady správního řízení, aniž by bylo rozvedeno, v čem měl krajský soud při vypořádání souvisejícího žalobního bodu pochybit.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nespĺňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Postup v řízení i samo rozhodnutí jak krajského soudu, tak žalovaného Nejvyšší správní soud shledává zcela souladnými s předpisy zákonnými i ústavními. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost v souladu s § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 12. 2. 2013, č. j. 49 Az 11/2013 – 15, ustanoven zástupcem JUDr. Pavel Kiršner, advokát, se sídlem V Holešovičkách 1579/24, Praha 8. Ustanovenému zástupci Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, konkrétně za sepsání a podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Výše odměny za tento úkon právní služby činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3100 Kč. Dále náleží ustanovenému zástupci paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden provedený úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 3400 Kč. Pro zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu